

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΝΙΚΟΛΟΥΛΗ

Έρωτας φονιάς

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Γεγονότα πραγματικά έδωσαν την έμπνευση για τη μυθοπλασία αυτού του βιβλίου. Ονόματα προσώπων και τοπωνύμια είναι φανταστικά.

© Copyright Αγγελική Νικολούλη – Εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε.,
Αθήνα 2016

Έτος 1ης έκδοσης: 2016

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιασδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Θεμιστοκλέους 104, 106 81 Αθήνα

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

☎ 210-330.12.08 – 210-330.13.27 FAX: 210-384.24.31

e-mail: info@kastaniotis.com

www.kastaniotis.com

ISBN 978-960-03-6139-1

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΥΠΩΘΗΚΕ
ΣΕ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ
ΧΑΡΤΙ

ΑΘΗΝΑ, 2015

Το σημάδι του Διαβόλου

ΤΟ ΜΑΥΡΟ πούρο είχε ξεχαστεί στο μακρόστενο τασάκι. Το άναψε πάλι με τον χρυσό του αναπτήρα και τράβηξε μια βαθιά ρουφηξιά. Ξαναγέμισε το κρυστάλλινο ποτήρι με Talisker 10άρι, το αγαπημένο του ουίски, και ο συνδυασμός των ξεχωριστών αυτών γεύσεων πλημμύρισε απολαυστικά τον ουρανίσκο του.

Η θέα της μεγαλούπολης από το άνετο μπαλκόνι του ενδέκατου ορόφου και τα φώτα που τρεμόπαιζαν τον ταξίδευαν στη φθινοπωρινή νύχτα. Στην παραζάλη του έβλεπε την Αθήνα ξαπλωμένη ξεδιάντροπα μπρος στα πόδια του να τον προκαλεί. Σαν ιερόδουλη που έστελνε μηνύματα στους κυνηγούς του έρωτα με κόκκινα φωτάκια.

Στεκόταν πάνω από μισή ώρα στον ίδιο χώρο και η υγρασία της νύχτας τον πότιζε για τα καλά, αλλά δεν έσβηνε τη φωτιά που τον έκαιγε. Ποθούσε απόψε μια γυναίκα χωρίς αναστολές, ένα θηλυκό για δυνατές συγκινήσεις – και θα πλήρωνε αδρά για να το έχει.

Έσυρε τη φαρδιά τζαμαρία κι ένα ζεστό κύμα τον τύλιξε ευχάριστα μπαίνοντας στη σουίτα του ακριβού ξενοδοχείου. Περιέφερε με ικανοποίηση το βλέμμα του στην πολυτέλεια γύρω του. Οι απαλοί χρωματισμοί στους τοίχους και στους καναπέδες έδεναν αρμονικά με τα πολύχρωμα μαξιλάρια και τα ανατολίτικα χαλιά στις κόκκινες και μαύρες αποχρώσεις. Τα κρυστάλλινα φωτιστικά δαπέδου και οι πίνακες του Μόραλη και του Τσαρούχη ήταν οι πινελιές χλιδής στο χώρο που είχε επιλέξει για να απολαύσει χίλιες και μια νύχτες.

Κοίταξε την ώρα. Περασμένα μεσάνυχτα.

«Μα τι διάβολο!», μουρμούρισε. («Έπρεπε να είναι εδώ»). Σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου για να καλέσει στη ρεσεψιόν, όταν άκουσε το διακριτικό κουδούνισμα στην πόρτα.

Το πολύχρωμο ανθοδοχείο μουράνο με μια ντουζίνα λευκά κρίνα ήταν η πρώτη εικόνα που αντίκρισε με το που άνοιξε.

«Συγγνώμη, κύριε, για την καθυστέρηση».

Η καλοσυνάτη καμαριέρα με το συνεσταλμένο χαμόγελο, κρατώντας προσεκτικά το βάζο, παραμέρισε για να περάσει ο καστανός, ψηλόλιγνος σερβιτόρος που έσπρωχνε το τρόλεϊ σερβιρίσματος.

Ο νεαρός τράβηξε με το γαντοφορεμένο χέρι του το μεταλλικό καπάκι από το πρώτο φαρδύ πιάτο και τα ρουθούνια του τρεμόπαιζαν.

«Ρολάκια γλώσσας με σπαγγέτι λαχανικών». Σταθε-

ροποίησε τη φωνή και το βλέμμα του και ξεσκέπασε με χάρη τα υπόλοιπα πιάτα. «Καρπάτσο τόνου με αχινό και το μαύρο χαβιάρι για τη σαμπάνια σας».

Έστρωσε το λευκό τραπεζομάντιλο στη μεγάλη τραπεζαρία από ξύλο καρυδιάς και άπλωσε τα υπέροχα σερβίτσια.

Η ιεροτελεστία της προετοιμασίας του δείπνου απορρόφησε την προσοχή του. Όταν η λευκή λινή πετσέτα της σαμπανιέρας έπεσε και η καμαριέρα έσκυψε, το μάτι του γλίστρησε στα όρθια, σφιχτά οπίσθια που ξεχώρισαν μέσα από την ασπρόμαυρη στολή της. Εκείνη ένωσε πάνω της το πύρινο βλέμμα του γοητευτικού άντρα, κοκκίνισε σαν παπαρούνα και ξεροκατάπιε. Της έδειξε μ' ένα νεύμα την τραπεζαρία και η κοπέλα τοποθέτησε εκεί τη σαμπανιέρα και το βάζο με τα κρίνα. Βγήκε αθόρυβα από τη σουίτα, για να επιστρέψει μ' ένα ακόμα ανθοδοχείο, διάφανο, γεμάτο κόκκινα τριαντάφυλλα. Μπήκε στην κρεβατοκάμαρα και τα ακούμπησε στο μαρμάρινο έπιπλο κάτω απ' τον μεγάλο χρυσοποίκιλτο καθρέφτη.

«Είναι είκοσι πέντε, όπως ζητήσατε. Τα μέτρησα», του είπε μ' ένα γλυκό χαμόγελο. «Επιθυμείτε κάτι άλλο;»

Αντί για απάντηση της έδωσε ένα φιλοδώρημα αντάξει της εικόνας του και στράφηκε στον ατσαλάκωτο νέο που παραήταν της λεπτομέρειας.

«Είμαστε εντάξει. Ευχαριστώ. Μπορείτε να πηγαίνετε».

Ο σερβιτόρος αποχώρησε με βαθιά υπόκλιση, ρίχνο-

ντας μια κλεφτή ματιά στο πουρμπουάρ του πλούσιου πελάτη.

Χαμογέλασε με ευχαρίστηση βλέποντας το ρομαντικό σκηνικό που είχε στηθεί μέσα σε λίγα λεπτά για το ραντεβού που θα ακολουθούσε. Επέλεξε το σιντί του πάθους με την Τζέιν Μπίρκιν και τον Σερζ Γιένσμπουργκ στο κλασικό «Je t'aime» και χαμήλωσε το φωτισμό. Ο ερωτισμός ήταν διάχυτος σε όλο το χώρο. Η μικρή θα πάθαινε πλάκα με το που θα έμπαινε στη σουίτα. Θα την επηρέαζε η αλάνθαστη συνταγή του. Ειδυλλιακό περιβάλλον κι ένας άντρας σωστός ιππότης γι' αυτήν. Για την πόρνη πολυτελείας. Ούτε στα πιο τρελά της όνειρα τέτοια υποδοχή. Σίγουρα θα έκανε ό,τι της ζητούσε για να τον ευχαριστήσει. Τα πάντα, για την υπέρτατη ηδονή που ήθελε να νιώσει.

Ξενύθηκε, έβαλε τη μαύρη μεταξωτή ρόμπα του και πήγε στο άνετο μπάνιο. Χτένισε προσεκτικά την καστανόξανθη περούκα που φορούσε και τις τρίχες στο μούσι του που πετούσαν. Το πίεσε για να κολλήσει καλύτερα. Ύψιωσε τα γυαλιά του με τον λεπτό χρυσό σκελετό και έμεινε να χαζεύει στον καθρέφτη το νέο του είδωλο. Είχε περάσει τα πενήντα και ήταν καλύτερος από ποτέ. Αρσενικό με μυστήριο και γοητεία. Το κορμί του δεν ήταν ιδιαίτερα ψηλό, αλλά ήταν γεροδεμένο, χωρίς στομάχια και κοιλιές να περισεύουν. Η εξαντλητική γυμναστική στο χώρο όπου για χρόνια ζούσε είχε αποτέλεσμα. Η άσκηση εκεί μέσα ήταν η εκτόνωσή του.

Οι μύες του κινήθηκαν ακούσια, στη σκέψη των χρό-

νων που είχαν περάσει. Το παρελθόν σκοτείνιασε το βλέμμα του. Τα δόντια του έτριξαν. Έσκυψε πάνω απ' το νιπτήρα χτυπώντας με λύσσα τις γροθιές του στο μάρμαρο. Θα ζούσε όπως γούσταρε τις μέρες του, τα χρόνια του, αν δεν εμφανιζόταν μπροστά του αυτή η ρεπόρτερ. Αν δεν μπερδευόταν στα πόδια του αυτός ο σατανάς που του χάλασε τα σχέδια και ανέτρεψε τη ζωή του.

Τινάχτηκε με το ξαφνικό κουδούνισμα στην πόρτα. Πήρε βαθιές ανάσες για να χαλαρώσει, έσφιξε τη ζώνη της ρόμπας του, και πριν ανοίξει έριξε μια ματιά ακόμα στον καθρέφτη του σαλονιού. Τα μαύρα μάτια του γυάλιζαν σαν τα κρύσταλλα της σουίτας και στο χαμόγελό του ο Διάβολος άφηγε το σημάδι του.

Ήταν έξι το απόγευμα και η υπηρεσία καθαριότητας δεν είχε ειδοποιηθεί για την κεντρική σουίτα του ενδέκατου ορόφου. Στο πόμολο της βαριάς πόρτας υπήρχε η καρτέλα «μην ενοχλείτε». Ο ένοικος δεν είχε καλέσει το room service για πρωινό ή έστω για καφέ.

«Θα περιμένουμε λίγο ακόμα και θα χτυπήσεις. Αν δεν απαντήσει, θα ανοίξεις εσύ με το master key. Μπορεί να έπαθε κάτι ο άνθρωπος», είπε η υπεύθυνη βάρδιας στη μία από τις δύο καμαριέρες που είχαν αναλάβει τον καθαρισμό της σουίτας.

Η Ελένη Αντωνίου, μια ξύπνια σαραντάρα, ήταν η πιο έμπειρη στο ξενοδοχείο και γνώριζε καλά πώς να αντι-

δράσει σε απρόσμενες καταστάσεις. Η ψυχραιμία της ήταν μνημειώδης, γι' αυτό και την επέλεξαν στα δύσκολα.

Όταν η ώρα πήγε εξήμισι, χτύπησε το κουδούνι. Καμία απάντηση. Ξαναχτύπησε. Τίποτα. Στον τρίτο και τέταρτο χτύπο έστησε αφτί μήπως ακούσει κουβέντες ή κάποιο θόρυβο που να προδίδει κίνηση. Νέκρα. Έβγαλε από την τσέπη της γαλάζιας ρόμπας της την κάρτα και την πέρασε στη σχισμή της ηλεκτρονικής κλειδαριάς. Το πράσινο φως άναψε. Έσπρωξε απαλά την πόρτα και κοίταξε στο εσωτερικό. Οι βαριές σκιερές κουρτίνες ήταν τραβηγμένες και το σαλόνι σκοτεινό.

«Υπηρεσία καθαριότητας. Μπορούμε να περάσουμε;» φώναξε όσο πιο ευγενικά μπορούσε, αλλά απάντηση δεν πήρε.

Πάτησε το διακόπτη και ο χώρος φωτίστηκε. Στο σαλόνι και στην τραπεζαρία υπήρχαν τα απομεινάρια του χτεσινού δείπνου και η μυρωδιά από τα θαλασσινά έπνιγε τον κλειστό χώρο. Ένα άδειο μπουκάλι ούισκι ήταν πεταμένο στο χαλί κι ένα γύρω ποτήρια σπασμένα. Όταν το μάτι της έπεσε στον καναπέ, ένιωσε μια αδιόρατη ανησυχία. Μια μαύρη μικροσκοπική κιλότα από δαντέλα ήταν μπερδεμένη σε μια κόκκινη ψηλοτάκουνη γόβα, σαν να είχαν τραβηχτεί απότομα από τη γυναίκα που τα φορούσε. Μια κομψή μαύρη τσάντα βρισκόταν στο πάτωμα και το περιεχόμενό της σκόρπιο. Μια ατζέντα με τηλέφωνα και σημειώσεις ανοιγμένη, απ' όπου κάποια σελίδα είχε σκιστεί βιαστικά. Μια βούρτσα για τα μαλλιά, τσαντάκι καλ-

λυντικών κι ένα λευκό δερμάτινο πορτοφόλι ανοιχτό. Α-
συναίσθητα έσκυψε να δει τα στοιχεία της ταυτότητας που
εξείχε μαζί με μερικές κάρτες. Ανήκε σε μια όμορφη με-
λαχρινή κοπέλα είκοσι πέντε χρόνων, γεννημένη σε νησί
του Ιονίου.

Τότε πρόσεξε τα κρίνα. Σχημάτιζαν έναν ολόλευκο στε-
νό διάδρομο που οδηγούσε στο υπνοδωμάτιο. Τον ακολου-
θησε κρατώντας την αναπνοή της. Στην είσοδο του κλει-
στού δωματίου το ολάνθιστο στενό χαλί άλλαζε χρώμα.
Κοκκίνιζε σαν αίμα από πυκνά ροδοπέταλα. Με την καρ-
διά να χορεύει στο στήθος της, η Ελένη έσυρε τη δίφυλλη
πόρτα. Κι εδώ σκοτεινά. Το φως που έφτανε από το σα-
λόνι έδειχνε την αναστάτωση του χώρου. Καρέκλες, φω-
τιστικά, ανθοδοχείο και γυναικεία ρούχα, πεταμένα κάτω
άτσαλα. Τα μαδημένα τριαντάφυλλα και τα κρίνα οδη-
γούσαν στο διπλό κρεβάτι. Τα λευκά σεντόνια είχαν γίνει
δίχρωμα και τα κρίνα κατακόκκινα.

Η κραυγή έσκισε το λαιμό της. Την έπνιξε αστραπιαία
με την παλάμη της σφιχτά στο στόμα, πριν ακουστεί στον
όροφο. Τα γόνατά της λύγισαν και στηρίχτηκε στη μισά-
νοιχτη πόρτα για να μην πέσει. Τα μάτια της καρφώθη-
καν στο γυμνό κορμί που κείτονταν ανάσκελα στο κρεβά-
τι. Άναψε τρέμοντας το φως και έμεινε στήλη άλατος. Η
κοπέλα ήταν φιμωμένη με τα ίδια της τα πυκνά μαλλιά.
Μαύρα, μακριά, πλεγμένα σε φαρδιά κοτσίδα, που τύλιγε
χαμηλά το πρόσωπο περνώντας μέσα απ' το στόμα της.
Στον μακρύ λαιμό της ήταν περασμένο μεταλλικό περι-

λαίμιο κι από τον κρίκο του κρεμόταν δερμάτινο λουρί. Το πλούσιο στήθος της ήταν στολισμένο με κρίνα, ποτισμένα στο αίμα από πληγές που δεν διακρίνονταν. Τα χέρια της κοπέλας πρέπει να ήταν πισθάγκωνα δεμένα. Ένα άδειο μπουκάλι σαμπάνιας, ματωμένο κι αυτό στο στόμιο, ήταν πεταμένο στην άκρη του κρεβατιού. Η Ελένη Αντωνίου έκλεισε τα μάτια για να σβήσει από μπροστά της τη φρίκη που αντίκριζε. Όταν τα άνοιξε, πρόσεξε το κόκκινο γοβάκι που κάλυπτε το ματωμένο εφήβαιο της γυναίκας. Το τακούνι δεν φαινόταν.

Η Ελένη δεν είχε λαλιά ούτε ανάσα. Πνιγόταν. Ήθελε να τρέξει, να ουρλιάξει, να την χτυπήσει ο αέρας, να βγει από αυτό τον εφιάλτη, να εξαφανιστεί από αυτό το σκηνικό της διαστροφής. Συγκρατήθηκε και το μόνο που έκανε, δικαιώνοντας τη φήμη της στο ακριβό ξενοδοχείο, ήταν να ενημερώσει διακριτικά τους υπεύθυνους, για να αποφευχθεί το σκάνδαλο της ματωμένης σουίτας.

Ο γιατρός που συνεργαζόταν χρόνια με τον πολυτελή χώρο έφτασε αμέσως, ταυτόχρονα με τους αξιωματικούς της Ασφάλειας Αθηνών που κλήθηκαν αθόρυβα. Έριξε μια ματιά στο θύμα και ανάσανε με ανακούφιση.

«Ζει, αν και έχει χάσει πολύ αίμα. Πρέπει να την μεταφέρουμε γρήγορα σε ιδιωτική κλινική για να αποφύγουμε τον ντόρο».

Οι αστυνομικοί φόρεσαν τα ελαστικά εξεταστικά γάντια και ξεκίνησαν την έρευνα. Τα υπολείμματα της λευκής κρυσταλλικής σκόνης στο ένα από τα δύο κομοδίνα

μαρτυρούσαν τα όσα είχαν προηγηθεί του σεξουαλικού εγκλήματος.

«Κοκαΐνη».

Αναζήτησαν τον ένοικο της σουίτας. Άφαντος. Τίποτα δικό του δεν υπήρχε στο χώρο. Τα στοιχεία που είχε αφήσει στη ρεσεψιόν ήταν πλαστά. Ο Αλέξανδρος Μάρδας, επιχειρηματίας, κάτοικος Λονδίνου, δεν υπήρχε.

Το μόνο υπαρκτό ήταν τα αποτυπώματα που βρέθηκαν στον τόπο του βασανισμού και «μίλησαν» στα εγκληματολογικά εργαστήρια. Οι αξιωματικοί που τα «διάβασαν» πάγωσαν και σήμαναν συναγερμό στην ΕΛΑΣ.